

Sygn. akt VI ACa 1200/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Agata Zając (spr.)

Sędzia SA Ewa Stefańska

Sędzia SO (del.) Tomasz Pałdyna

Protokolant sekr. sąd. Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt XXV C 1398/07

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) SA z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1200/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2007 r. (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola i Prokuratury Okręgowej w W. kwoty 1 025 633,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2006 r. do dnia zapłaty.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa oraz na rzecz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. kwoty po 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) sp. z o.o. nabyła od (...) sp. z o.o. w L. w dniu 22 października 2002 r. cartridge (...) nr (...) w ilości 700 sztuk za kwotę 71 010,20 zł brutto, w dniu 7 listopada 2002 r. 500 sztuk tonerów (...) nr (...) za kwotę 106 768,30 zł, w dniu 13 listopada 2002 r. 28 sztuk tonerów (...) nr (...), 20 sztuk tonerów (...) nr (...), 14 sztuk tonerów (...) nr (...) oraz cartridge (...) nr (...) w ilości 1200 sztuk za łączną kwotę 134 520,50 zł, w dniu 19 listopada 2002 r. 90 tonerów (...)

nr (...) oraz cartridge (...) – 600 sztuk o numerach (...) i 3000 sztuk o numerach (...), za łączną kwotę 369 866,42 zł, w dniu 28 listopada 2002 r. 210 tonerów (...) nr (...), 64 tonery (...) nr (...), 100 tonerów (...) nr (...), 10 tonerów (...) nr (...) oraz cartridge (...) – 300 sztuk o numerach (...) i 500 sztuk o numerach (...), za łączną kwotę 166 921,23 zł. w dniu 3 grudnia 2002 r. 50 sztuk tonerów (...) nr (...), 31 tonerów (...) nr (...) oraz cartridge (...) nr (...) w ilości 400 sztuk, za łączną kwotę 59 363,81 zł i w dniu 5 grudnia 2002 r. cartridge (...) nr (...) w ilości 3500 sztuk za łączną kwotę 343 948,50 zł.

W dniu 5 grudnia 2002 r. w magazynach spółki (...) przeprowadziła przeszukanie pomieszczeń w związku z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstw polegających na sfalszowaniu produktów marki (...), w wyniku którego zabezpieczono łącznie 9 762 sztuki tuszy i tonerów do drukarek oznaczonych znakiem towarowym firmy (...).

Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola postanowieniem z dnia 6 grudnia 2002 r. w sprawie 6Ds 1348/02/V dotyczącej podrobienia znaków identyfikacyjnych, tj. o przestępstwo z art. 306 k.k. uznał zabezpieczone tonery i cartridge za dowody rzeczowe w postępowaniu karnym, zobowiązując powódkę do ich nie zbywania, przechowywania w niezmienionej postaci oraz wydania na żądanie policji lub prokuratora.

(...) sp. z o.o. pismem z dnia 14 lutego 2003 r. wniosła o zwrot zajętych przedmiotów z uwagi na ich zbędność dla dalszego postępowania karnego. Pismem z dnia 4 marca 2003 r. Prokurator poinformował, że na obecnym etapie postępowania karnego brak jest możliwości zmiany postanowienia z dnia 6 grudnia 2002 r.

W dniu 17 marca 2003 r. umorzono postępowanie karne w części, tj. w sprawie czynu polegającego na podrobieniu w czasie nieustalonym, ale nie później niż do dnia 4 grudnia 2002 r. w nieustalonym miejscu znaków identyfikacyjnych producenta (...) tj. o czyn z art. 306 k.k. z powodu niewykrycia sprawców.

Pismem z 6 października 2003 r. w sprawie 6Ds 411/03/V Spółka (...) ponownie zwróciła się do Prokuratury o zwrot zajętych przedmiotów z uwagi na prawomocne umorzenie postępowania, w odpowiedzi na co Prokurator pismem z dnia 27 października 2003 r. poinformował, że przed umorzeniem postępowania w sprawie 6Ds 1348/02/V wyłączono z niego i przekazano dowody rzeczowe do postępowania 6Ds 411/03/V w sprawie o wprowadzenie do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, które nadal trwa.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie 6Ds 411/03/V Prokurator zmienił postanowienie z 6 grudnia 2002 r. w sprawie dowodów rzeczowych w ten sposób, że postanowił dowody te przenieść z magazynu powodowej Spółki do magazynu depozytów (...); postanowienie to nie zostało zaskarżone przez powódkę.

Postanowieniem z 18 listopada 2003 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola podjął na nowo umorzone w sprawie 6Ds 1348/02/V postępowanie w zakresie zarzutu podrobienia znaków identyfikacyjnych producenta (...) i wyłączył wskazane materiały do postępowania 6Ds 411/03/V.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2003 r. w sprawie 6Ds 411/03/V Prokurator umorzył śledztwo odnośnie czynów dotyczących: wprowadzenia do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w postaci tuszów i tonerów (...) na szkodę (...) i (...) sp. z o.o., wyrządzenia poważnej szkody producentowi (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. poprzez wprowadzenie do obrotu produktu opatrzonego podrobionym znakiem tego producenta i stworzenia tym możliwości wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta i produktu oraz doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) oraz firmy (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, a w sprawie podrobienia znaków identyfikacyjnych producenta (...) z uwagi na niewykrycie sprawców czynu; dowody rzeczowe miały być przechowywane do czasu uprawomocnienia się tego postanowienia.

Powodowa Spółka nie zaskarżyła powyższego postanowienia,

Postanowieniem z 19 stycznia 2004 r. Prokurator wystąpił do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie 6Ds 411/03/V przez ich zniszczenie. Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 27 października 2004 r. w sprawie VIII Kp 1574/04 nie uwzględnił tego wniosku z uwagi na brak opinii obiektywnego biegłego w przedmiocie autentyczności zabezpieczonych tuszy i tonerów.

Postanowieniem z 10 maja 2005 r. zasięgnięto w postępowaniu karnym opinii W. C. – eksperta ds. produktów (...) przy potwierdzaniu autentyczności kaset na tusz i na tonery, która stwierdziła, że opakowania wszystkich 9 204 sztuk atramentowych wkładów drukujących oraz wszystkich 558 sztuk kaset z tonerem zostały podrobione.

Powtórny wniosek Prokuratora o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych nie został uwzględniony postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11 października 2005 r. w sprawie VIII Kp 3301/05 z uwagi na brak opinii odpowiedniego biegłego odnośnie autentyczności zabezpieczonych tuszy i tonerów.

Kolejny wniosek prokuratora dotyczący orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych nie został uwzględniony postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli z dnia 20 marca 2007 r. III Kp 255/07 z uwagi na to, że w chwili popełnienia czynu nie obowiązywał jeszcze art. 323 § 3 zd. 2 k.p.k.

Na skutek zażalenia Prokuratora i spółki (...) Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 22 czerwca 2007 r. IX Kz 532/07 utrzymał postanowienie Sądu Rejonowego w mocy.

Postanowieniem z 14 stycznia 2008 r. w sprawie 6Ds 411/03/V Prokurator zmienił postanowienie z dnia 19 stycznia 2004 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych nakazując ich przechowywanie w magazynie depozytowym (...) do czasu przedawnienia ścigania karalności czynu, uznając, że przedmioty te mogą stanowić dowód popełnienia przestępstwa w przypadku ujawnienia się nowych okoliczności lub dowodów.

Spółka (...) zaskarżyła powyższe postanowienie, które zostało uchylone postanowieniem Prokuratora Okręgowego w W. z dnia 14 maja 2008 r.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2008 r. wydanym w sprawie 6Ds 213/08/V dotyczącej doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. oraz (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Wola zawiesił śledztwo z uwagi na niemożliwość przesłuchania w charakterze świadka prezesa spółki (...).

Na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli postanowieniem z dnia 5 marca 2009 r. uchylił postanowienie Prokuratora.

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2009 r. wydanym w sprawie 6Ds 114/09/V dotyczącej doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. oraz (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na niemożliwość przesłuchania w charakterze świadka prezesa spółki (...).

Na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli postanowieniem z dnia 4 września 2009 r. uchylił postanowienie Prokuratora.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie 6Ds 446/09/V Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola umorzył śledztwo odnośnie czynów dotyczących: wprowadzenia do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w postaci tuszów i tonerów (...) o znacznej wartości, nie mniejszej niż 2 000 000 zł na szkodę (...) i (...) sp. z o.o. i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) oraz firmy (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. z uwagi na niewykrycie sprawców, a odnośnie czynów dotyczących: wyrządzenia poważnej szkody producentowi (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. poprzez wprowadzenie do obrotu produktu opatrzonego podrobionym znakiem tego producenta i stworzenia tym możliwości wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta i produktu oraz podrobienia znaków identyfikacyjnych producenta (...) - z uwagi

na przedawnienie karalności; dowody rzeczowe miały być przechowywane do czasu uprawomocnienia się tego postanowienia.

Na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 1 lutego 2010 r. w sprawie XVIII Kp 22/10 utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Pismem z dnia 20 maja 2010 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola skierował do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów uznanych za dowody rzeczowe postanowieniem z 6 grudnia 2002 r, zaś postanowieniem z dnia 12 lipca 2010 r. w sprawie XVIII Kp 420/10 Sąd Okręgowy wniosek ten uwzględnił, zarządzając zniszczenie dowodów.

Na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie II AKz 642/10 uchylił postanowienie Sądu Okręgowego i wniosek prokurator przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Pismem z dnia 14 września 2010 r. skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie (...) S.A. złożyła oświadczenie, że nie zamierza w jakikolwiek sposób wprowadzać do obrotu towarów stanowiących dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie (...).

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 27 września 2010 r. w sprawie XVIII Kp 660/10 nie uwzględnił wniosku Prokuratora o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych.

Na skutek zażalenia prokuratora Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie II AKz 872/10 uchylił postanowienie Sądu Okręgowego i wniosek prokurator przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie XVIII Kp 873/10 dopuścił dowód z opinii biegłego M. B. (1), który stwierdził możliwe jest odłączenie znaków identyfikacyjnych towarowych (sfalszowanych) od tonerów i cartridge w sposób, który nie powodowałby utraty wartości tych przedmiotów, koszt takich czynności to około 12 850 zł, a wartość towarów po usunięciu znaków towarowych (...), ponownym oznakowaniu i zapakowaniu wynosiłaby około 409 000 zł.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie XVIII Kp 873/10 nie uwzględnił wniosku Prokuratora o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych.

Na skutek zażalenia prokuratora Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie II AKz 433/11 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Postanowieniem z dnia 1 września 2011 r. Asesor Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola w sprawie 6 Ds. 446/09/V zwrócił dowody rzeczowe ich właścicielowi – (...) S.A., zobowiązując w terminie 5 miesięcy do usunięcia podrobionych oznaczeń i – o ile w trakcie usuwania oznaczenia te nie zostaną zniszczone – zwrócenia ich do prokuratury.

Na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 21 listopada 2011 r. uchylił powyższe postanowienie w zakresie zobowiązania dotyczącego usunięcia podrobionych oznaczeń, a w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

W dniu 7 marca 2012 r. (...) wydała powódce towary objęte wykazem dowodów rzeczowych.

Zarówno same tusze i tonery, jak i ich opakowania, nie były oryginalne, na tuszach i tonerach ani na ich opakowaniach czy też ulotkach nie ma wskazanej daty produkcji, zaś na opakowaniu z danymi identyfikacyjnymi jest wzór sugerujący trwałość produktu przez okres 24 miesięcy. Załączone do tuszy ulotki zostały wyprodukowane w Niemczech w październiku 2001 r.

Na opakowaniach kartonowych do tuszy widnieje, wydrukowany w innej technologii niż pozostały druk, napis (...); praktyka znakowania tuszy wskazuje, że informacja taka zawiera kraj producenta oraz miesiąc i rok przydatności do użytku, zaś praktyka znakowania tonerów wskazuje, że ta informacja zawiera serię, datę produkcji i kraj producenta.

Tusze i tonery posiadają z zasady 24 – miesięczny termin przydatności do użytku liczony od daty produkcji, gwarantowany przez producenta. Po tym okresie substancje zawarte w produktach stopniowo tracą swoją właściwość.

Z informacji umieszczonej na opakowaniach tuszy wynika, że zostały one wyprodukowane w Irlandii w 2001 r. Jeżeli tusz ma gwarancję na użytkowanie 24 miesiące, to może być w tym okresie sprzedany oraz zamontowany w drukarce pół roku przed upływem tego czasu; gwarancja jest na pół roku po zamontowaniu tuszu w drukarce.

Podana na opakowaniach tuszy informacja: „Gwarantowany okres eksploatacji 6 miesięcy od daty „Do instalacji przed”. Szczegóły w ulotce” wskazuje, że od daty zamontowania w drukarce tusz powinien być zużyty w ciągu 6 miesięcy. ostateczny termin przydatności do użycia i zamontowania to półtora roku przed datą wyprodukowaną na opakowaniu.

Przy uznaniu przedmiotowych tuszy i tonerów za zamienniki, ich wartość brutto na datę ich zakupu przez powódkę wynosiła 428 812,92 zł

Wartość tuszy i tonerów przed upływem terminu przydatności do użycia z uwzględnieniem możliwości ich sprzedaży po usunięciu oznakowania (...), jako przedmiotów nieoryginalnych i z uwzględnieniem kosztu usunięcia podrobionych znaków identyfikacyjnych wyniosłaby około 345 611,60 zł.

Aktualnie tusze i tonery nie mają żadnej wartości.

Z dniem 19 lipca 2004 r. (...) sp. z o.o. została przekształcona w spółkę akcyjną.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy oparł się na dokumentach z postępowania karnego, zeznaniach świadka M. B. (2) wykonującego na zlecenie policji opinię dotyczącą tuszy i tonerów, świadka M. M. – eksperta (...) w zakresie podróbek tonerów i tuszy do drukarek i świadka W. L. (poprzednio C.), która jako ekspert ds. produktów (...) wydała opinię w postępowaniu karnym, a także na opinii biegłego J. C. (1).

Sąd Okręgowy wskazał, że podstawą prawną roszczeń powódki są przepisy art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 1 września 2004 r., wykładane zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r. SK 18/00.

Przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa są więc: wystąpienie szkody, wykonywanie przez funkcjonariusza powierzonej mu czynności o charakterze władczym, niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza oraz normalny związek przyczynowy między tym działaniem a szkodą.

Sąd Okręgowy przywołał treść art. 230 § 2 k.p.k. wskazując, że organ procesowy ma obowiązek badania z urzędu, czy zatrzymane rzeczy są zbędne dla toczącego się postępowania, a więc czy mają znaczenie dla ustalenia istoty przestępstwa, wykrycia sprawcy lub udowodnienia mu winy.

Wskazując na treść art. 323 § 1 k.p.k. odsyłającego do art. 230 k.p.k. Sąd Okręgowy stwierdził, że konsekwencją umorzenia śledztwa lub dochodzenia jest konieczność wydania odpowiednich decyzji związanych z dowodami rzeczowymi, zaś wobec prawomocnego umorzenia postępowania zbędność zatrzymanych rzeczy dla postępowania karnego nie może budzić wątpliwości. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że w także w takim przypadku może mieć miejsce dalsze zatrzymanie rzeczy, gdy jest ona jako dowód niezbędna w razie podjęcia umorzonego postępowania lub stanowi dowód innego przestępstwa i staje się dowodem rzeczowym w innym postępowaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego z dnia 17 marca 2003 r. nie zaktualizowało obowiązku Prokuratora wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych, skoro

nadal toczyło się postępowanie pod sygn. akt 6 Ds. 411/03/V i dopiero umorzenie postępowania w tej sprawie postanowieniem z dnia 24 listopada 2003 r. obligowało obowiązek rozstrzygnięcia – po jego uprawomocnieniu – wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych poprzez ich zwrócenie powodowi jako podmiotowi uprawnionemu.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak takiego postanowienia należy uznać za działanie niezgodne z art. 323 § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy uznał jednak, że nie zostały spełnione pozostałe przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa, powódka nie wykazała bowiem ani szkody, ani jej wysokości, brak bowiem podstaw do uznania, że szkodę powódki stanowiła kwota odpowiadająca cenie oryginalnych i zdatnych do użytku tuszy i tonerów.

Sąd Okręgowy jednoznacznie stwierdził, że sporne produkty nie były oryginalnymi produktami marki (...), co potwierdza zarówno opinia biegłego J. C. (1), jak i zeznania przesłuchanych świadków oraz dowody z opinii z innych postępowań. Tym samym przedmioty nie posiadały takiej wartości, jak produkty oryginalne i mogły być sprzedawane jedynie jako zamienniki, po usunięciu oznakowania (...), a ich wartość jest o ok. 60-70% niższa niż wartość produktów oryginalnych.

Ponadto zdaniem Sądu Okręgowego powódka nie wykazała, aby w chwili w której winno zostać wydane postanowienie o zwrocie dowodów rzeczowych tusze i tonery były zdatne do użytku. Sąd Okręgowy wskazał, że ani na samych produktach, ani na ich opakowaniach, nie ma wiarygodnej informacji dotyczącej daty ich wyprodukowania, co uniemożliwia ustalenie daty ich przydatności do użycia, skoro okres przydatności do użycia takich produktów wynosi 24 miesiące od daty ich wyprodukowania, nie można bowiem wykluczyć, że już w dacie zakupu towarów przez powódkę były one przeterminowane lub termin ich przydatności był bliski upływu. Znajdująca się na tuszach informacja sugerująca, że termin przydatności produktów do użycia mijał w lipcu 2003 r. nie musiała być prawdziwa, skoro tusze i tonery zostały sfalszowane, a zakładając, że informacja ta była prawdziwa, to w chwili kiedy prokurator powinien wydać postanowienie w przedmiocie zwrotu dowodów rzeczowych, tj. w końcu 2003 r. – termin ich przydatności już upłynął, a tym samym nie miały one wartości handlowej.

Z uwagi na niewykazanie przesłanek odpowiedzialności pozwanego wskazanych w art. 417 § 1 k.c. Sąd Okręgowy powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyła powódka, zaskarżając wyrok w całości i nosząc o jego zmianę przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 025 633,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2006 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Skarżąca podniosła zarzuty:

I. naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. i 227 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 316-318 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., art. 217 §1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. 1 k.p.c. oraz art. 3 k.p.c., wskazując na:

- brak analizy dowodów z dokumentów urzędowych w postaci prawomocnych wyroków Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawach I ACa 526/05 i I ACa 326/07, brak analizy dokumentu w postaci prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11 października 2005 r. VIII Kp 3301/05 przy ocenie wiarygodności ekspertyzy W. C.

- pominięcie wniosków opinii biegłego sądowego J. C. (2) w zakresie wartości towarów oryginalnych oraz stwierdzenia o braku istotnej zmienności ich ceny, a także uznanie, że opinia tego biegłego potwierdza, iż sporne produkty nie były oryginalnymi produktami marki (...), podczas gdy taki wniosek w opinii nie był zawarty a biegły nie był powołany do dokonania analizy w tym zakresie

- niedokonanie analizy dowodów z dokumentów z akt Prokuratury Rejonowej Warszawa Wola (sygn. akt 6 Ds. 1348/02/V i 6 Ds. 411/03) w przedmiocie zakresu, w jakim były one prowadzone, zakresu umorzenia postępowania

w sprawie 6 Ds. 1348/02/V i daty wszczęcia postępowania 6 Ds. 411/03, a także faktu i daty sporządzenia ekspertyzy przez A. B. oraz przyjęcie, że w piśmie Prokuratora z dnia 27 października 2003 r. znajduje się informacja o wyłączeniu z postępowania w sprawie 6 Ds. 1348/02/V dowodów rzeczowych przed jego umorzeniem i przekazaniu tych dowodów do postępowania 6 Ds. 411/03

- tendencyjne sformułowanie tez dowodowych w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2011 r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego poprzez zamieszczenie w jego treści określeń: „sfalszowanych”, „nieoryginalnych” i „podrobionych” w odniesieniu do towarów powoda, co mogło wpłynąć na ocenę biegłego

- uznanie, że dowody w postaci zeznań świadków oraz dokumenty prywatnego w postaci ekspertyzy z 12 maja 2005 r. dają podstawę do uznania, że sporne towary powoda nie są oryginalne

- uznanie opinii biegłego J. C. (2) w zakresie analizy terminów przydatności tuszów do użycia za prawidłową

- uznanie, że nie ma pewności czy sporne produkty w chwili zakupu ich przez powoda nie były przeterminowane lub bliskie upływu terminu ich przydatności w sytuacji, gdy nie było podstaw do takiego stwierdzenia, a zarówno cena ich nabycia, ilość, daty przydatności wskazane na opakowaniach jak i fakt, że powód jest profesjonalnym sprzedawcą hurtowym tego rodzaju produktów wykluczają taki wniosek

- pominięcie wniosku powoda o dokonanie oględzin opakowań produktów złożonych do akt sprawy na okoliczność treści zapisów dotyczących okresów ich przydatności, mimo iż dowód ten miał istotne znaczenie w sprawie, zwłaszcza w świetle ewidentnego braku logiki wyjaśnień biegłego w tym zakresie;

II. naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 321 §1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego nie na rzecz strony tj. Skarbu Państwa tylko jednostek organizacyjnych występujących po stronie pozwanej oraz przyznanie kosztów w wysokości przekraczającej wynagrodzenie jednego pełnomocnika profesjonalnego pomimo braku w tym zakresie wniosku strony pozwanej;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że:

- tonery i tusze oraz ich opakowania nie były oryginalne;

- umorzenie postępowania w sprawie 6 Ds. 1348/02/V dokonane dnia 17 marca 2003 r. dotyczyło wyłącznie czynu z art. 306 k.k. oraz że w tej dacie nadal toczyło się postępowanie w sprawie czynu z art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej, art. 24 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 286 § 1 k.k. pod sygnaturą 6 Ds. 411/03/V i że przed umorzeniem tego postępowania nastąpiło wyłączenie dowodów rzeczowych do postępowania 6 Ds. 411/03/V;

- okres przydatności do użycia tonerów i tuszów upłynął w lipcu 2003 r.

- wartości tonerów i tuszów wynosiła 428 812,92 zł, względnie 345 611,60 zł (po usunięciu oznaczeń (...));

IV. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 417 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c., art. 230 § 2 k.p.k., art. 232 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 2-4 k.p.k. i § 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 1992 r. - regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz art. 323 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu – wbrew treści tych przepisów – że obowiązek rozstrzygnięcia przez organ prowadzący postępowanie karne o dowodach rzeczowych powstaje dopiero w związku z uprawomocnieniem się postanowienia o umorzeniu postępowania karnego, nie zaś z chwilą stwierdzenia ich zbędności dla postępowania, czego stałe analizowanie należy do obowiązków prowadzącego to postępowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że bezprawne zaniechanie Prokuratora miało miejsce

dopiero w dacie umorzenia postępowania w sprawie 6 Ds. 411/03/V oraz że między zaniechaniem Prokuratora a szkodą powoda nie zachodzi związek przyczynowy;

- art. 417 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie wykazała ani samej szkody, ani jej wysokości, a w szczególności, że wysokość szkody nie odpowiada cenie nabytych towarów.

Skarżąca wniosła też o:

- rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2011 r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego w zakresie tendencyjne sformułowanie tezy dowodowej przez zamieszczenie określeń „sfalszowanych”, „nieoryginalnych” i „podrobionych” oraz rozstrzygnięcia z urzędu już w tym postanowieniu, że towary powoda są sfalszowane mimo braku dowodu z opinii biegłego w tym zakresie oraz co do dopuszczenia z urzędu tez dotyczących możliwości usunięcia znaków identyfikacyjnych (...), kosztu tej czynności i wartości towarów nieoryginalnych;

- przeprowadzenie dowodów nie przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy:

dokumentów z akt Prokuratury Rejonowej Warszawa Wola 6 Ds. 1348/02/V i 6 Ds. 411/03/V, tj. postanowienia o umorzeniu postępowania 6 Ds. 1348/02/V i wszczęciu postępowania 6 Ds. 411/03/V, oraz ekspertyzy A. B. z 16 czerwca 2003 r. na okoliczność zakresu w jakim były prowadzone oba postępowania, zakresu umorzenia i daty wszczęcia postępowań, wskazując iż mimo formalnego dopuszczenia tych dowodów nie zostały one poddane faktycznej analizie;

- dowodu z oględzin opakowań produktów złożonych do akt sprawy (k. 451) na okoliczność treści zapisów dotyczących okresów ich przydatności do użycia.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż mimo częściowo błędnego uzasadnienia zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacji dotyczące uchybień procesowych i wadliwości dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych.

Ustalenia te, w szczególności dotyczące przebiegu postępowań prowadzonych przez Prokuraturę, zostały oparte na dokumentach znajdujących się w aktach prokuratorskich, zaś z treści apelacji wynika, że skarżąca nie tyle kwestionuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, co wywiedzione z tych ustaleń wnioski.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny za bezzasadny uznał zawarty w apelacji wniosek złożony na podstawie art. 380 k.p.c. w przedmiocie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2011 r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego uznając, iż sam fakt wadliwego, zdaniem skarżącej, sformułowania tezy dowodowej dla biegłego nie uzasadnia tak określonego przez skarżącą żądania – skarżąca nie wskazuje na czym miałyby polegać „rozpoznanie” tego postanowienia w trybie art. 380 k.p.c., ani też nie wykazała, aby podnoszona „tendencyjność” sformułowanej tezy dowodowej miała wpływ na treść opinii biegłego.

Za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznał też zawarte w apelacji wnioski dowodowe.

Przede wszystkim, jak sama skarżąca podnosi, dowody z dokumentów znajdujących w aktach prokuratorskich zostały dopuszczone w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, a zarzut, iż nie zostały one poddane „faktycznej” analizie nie uzasadnia wniosku o dopuszczenie tych dowodów.

Niezrozumiały jest wniosek o przeprowadzenie dowodu z oględzin opakowań złożonych do akt sprawy – te materiały w aktach się znajdują, zaś Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu wskazał na treść napisów poddając je analizie i uznając, iż ustalenie daty przydatności produktów do użycia wymaga zasięgnięcia opinii biegłego z uwagi na niejednoznaczność tych zapisów, na co zwrócił uwagę także biegły.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów skarżącej odnoszących się do zakresu przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego, gdyż Sąd ten uwzględnił wszystkie wnioski dowodowe stron.

W szczególności bezzasadne są zarzuty dotyczące pominięcia dokumentów w postaci załączonych do pozwu odpisów orzeczeń, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 326/07 wydanego w sprawie z powództwa (...) przeciwko (...) S.A. o zapłatę za nabyte przez powoda tonery i tusze oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 526/05 wydanego w sprawie z powództwa (...) S.A. przeciwko (...) o zwrot uiszczonej ceny z uwagi na odstąpienie od umowy sprzedaży.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe orzeczenia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia zasadności żądań powódki dochodzonych w niniejszym postępowaniu i nie mogą być uznane za dowód oryginalności zajętych towarów.

Z treści uzasadnienia wyroku w sprawie I ACa 326/07 wynika, że Sąd Apelacyjny uznał zasadność żądania zapłaty ceny, stwierdzając, że pozwana (...) S.A. nie wykazała wadliwości towarów uzasadniającej odstąpienie od umowy, wobec podważenia przez powoda prawidłowości sporządzonej w toku tego postępowania opinii biegłej stwierdzającej że produkty te nie były oryginalne.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie I ACa 526/05 wynika zaś, że powodem oddalenia powództwa (...) S.A. było nie wykazanie przez powoda wadliwości towarów, z uwagi na brak w pozwie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i oparcie żądania tylko na ekspertyzie prywatnej A. B. sporządzonej w toku postępowania karnego, przy uznaniu zgłoszonego w toku sprawy wniosku za sprekludowane.

Za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznał też podniesione w apelacji zarzuty dotyczące wadliwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uznając, że dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie przekracza granic swobodnej oceny wskazanych w tym przepisie.

Zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w treści art. 233 § 1 k.p.c. wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków.

Niewątpliwie wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności.

Ocena dokonana przez Sąd I instancji w ocenie Sądu Apelacyjnego odpowiada zasadniczo wskazanym wyżej kryteriom, wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny.

Dokonując oceny dowodów sąd określa, czy środek dowodowy z uwagi na jego cechy indywidualne i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę. Podstawą selekcji dowodów jest zatem ich wiarygodność. Natomiast kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. W orzecznictwie wskazuje się, że "ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego" (zob.

wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Lex nr 41437, wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 września 2008 r., I ACa 1195/06, Lex nr 516569).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189). Jeżeli zatem z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera bowiem wszystkie elementy konstrukcyjne wskazane w powyższym przepisie. Ponadto naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Nie może zaś uzasadniać postawienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. stwierdzenie, że Sąd nie odniósł się do twierdzeń powódki lub zgłoszonych przez nią dowodów, gdyż takie uchybienia wymagają postawienia zarzutów naruszenia innych norm prawa procesowego. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku niewątpliwie odpowiada wymogom określonym w art. 328 § 2 k.p.c., a treść uzasadnienia pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny nie znalazł też podstaw do uwzględnienia zarzutu wadliwości ustaleń faktycznych, zarówno co do uznania, że zajęte tonery i tusze oraz ich opakowania nie były oryginalne, jak i zakresu umorzenia postępowania w sprawie 6 Ds. 1348/02/V dokonanego dnia 17 marca 2003 r. czy też wyłączenia dowodów rzeczowych do postępowania 6 Ds. 411/03/V przed umorzeniem postępowania 6 Ds. 1348/02/V oraz wartości spornych tonerów i tuszy i terminu ich przydatności do użycia.

Przed wszystkim zaś w ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Powódka swoje roszczenie odszkodowawcze wywodziła niewątpliwie z bezprawnego zaniechania przez Prokuratora wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych po umorzeniu postępowania w sprawie Ds. 1348/02/V w dniu 17 marca 2003 r., mimo że powódka wносиła o ich zwrot jako zbędnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zdarzeniem wywołującym szkodę po stronie powódki mogłoby być nie tyle zaniechanie wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych, co zaniechanie wydania postanowienia w przedmiocie zwrotu dowodów rzeczowych w postaci zajętych tonerów i tuszy powódce jako właścicielowi – samo bowiem zaniechanie wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych, o ile nie byłoby podstaw do ich zwrotu powódce, nie pozostawałoby w związku przyczynowym ze szkodą polegającą na utracie możliwości dysponowania tymi przedmiotami, a w ostateczności – utracie przez nie wartości handlowej.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 maja 2010 r. III CSK 243/09, w sferze odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej, przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, naruszenie, które stanowiło warunek konieczny powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

Z treści pozwu i wskazanej podstawy faktycznej roszczenia wynika zaś, że powódka nie kwestionowała zasadności samego zajęcia spornych przedmiotów, wskazując iż swoją szkodę wywodzi z zaniechania wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych w dniu 17 marca 2003 r., kiedy niewątpliwie przedmioty te były zdadne do użytku.

Tym samym ocena zasadności żądań powódki wymaga rozstrzygnięcia, czy zaniechanie wydania w dniu 17 marca 2003 r. postanowienia w przedmiocie zwrotu dowodów rzeczowych powódce było bezprawne, a w istocie – kiedy spełnia się przesłanka „zbędności” dowodów na jaką wskazuje przepis art. 230 § 2 k.p.k. Niewątpliwie ocena, czy dowody są zbędne dla postępowania karnego musi być dokonana w okolicznościach konkretnej sprawy i wymaga stwierdzenia ich zbędności w ustaleniu istoty przestępstwa lub wykryciu sprawcy z uwzględnieniem ewentualnego przyszłego postępowania sądowego i znaczenia, jakie przedmiot uznany za dowód może mieć w procesie dowodzenia.

Nie ma podstaw do uznania, że z treści art. 323 k.p.k. wynika obowiązek zwrotu przedmiotów będących dowodami w wypadku umorzenia postępowania. Art. 323 § 1 k.p.k. nakłada na prokuratora obowiązek wydania postanowienia co do dowodów rzeczowych, odsyłając do przepisów art. 230-233 k.p.k.

Stosując te przepisy prokurator może orzec o zwrocie osobie uprawnionej rzeczy zbędnej dla postępowania (art. 230 § 2 k.p.k.), o zatrzymaniu rzeczy i odesłaniu osób zainteresowanych na drogę procesu cywilnego, jeżeli wynikł spór co do własności rzeczy, a nie ma dostatecznych danych do niezwłocznego rozstrzygnięcia (art. 230 § 2 k.p.k.), o przekazaniu rzeczy właściwemu urzędowi lub instytucji, jeżeli ich posiadanie jest zabronione (art. 230 § 3 k.p.k.), o złożeniu rzeczy do depozytu sądowego lub oddaniu osobie godnej zaufania, jeżeli powstaje spór, komu należy ją wydać, o sprzedaży rzeczy i przekazaniu uzyskanej kwoty pieniężnej do depozytu sądowego, jeżeli przechowanie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami albo powodowałyby znaczne obniżenie wartości (art. 232 § 1 i 2 k.p.k.), o oddaniu na przechowanie krajowych środków płatniczych lub wartości dewizowych (art. 233 k.p.k.).

Tym samym przesłanką zwrotu dowodów rzeczowych osobie uprawnionej – także w wypadku umorzenia postępowania – jest ich zbędność dla postępowania karnego.

Dalsze zatrzymanie rzeczy może więc mieć miejsce wówczas, gdy rzecz jako dowód jest niezbędna w razie podjęcia umorzonego postępowania lub stanowi dowód innego przestępstwa i staje się dowodem rzeczowym w innym postępowaniu.

Z akt prokuratorskich wynika, że mimo umorzenia w dniu 17 marca 2003 r. postępowania w sprawie 6 Ds. 1348/02/V nie ziszcza się przesłanka zbędności dowodów, gdyż nadal były podejmowane czynności konsekwencją których było podjęcie postępowania w sprawie 6 Ds. 411/03/V i dokonana postanowieniem z dnia 7 listopada 2003 r. zmiana postanowienia z 6 grudnia 2002 r. w sprawie dowodów rzeczowych polegająca na przeniesieniu dowodów z magazynu powodowej Spółki do magazynu depozytów (...), przy czym postanowienie to nie zostało zaskarżone przez powódkę.

W ocenie Sądu Apelacyjnego także umorzenie postępowania w sprawie 6 Ds. 411/03/V w dniu 24 listopada 2003 r. nie uzasadniało uznania iż dowody powinny zostać zwrócone powódce, skoro postępowania dotyczące zajętych przedmiotów były prowadzone kolejno w sprawach: 6 Ds 213/08/V dotyczącej doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. oraz (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o.,

6 Ds. 114/09/V dotyczącej doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. oraz (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o., zaś postanowieniem z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie 6Ds 446/09/V Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola umorzył śledztwo odnośnie czynów dotyczących: wprowadzenia do obrotu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w postaci tuszów i tonerów (...) o znacznej wartości, nie mniejszej niż 2 000 000 zł na szkodę (...) i (...) sp. z o.o. i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) oraz firmy (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. z uwagi na niewykrycie sprawców, a odnośnie czynów dotyczących: wyrządzenia poważnej szkody producentowi (...) przez przedstawicieli (...) sp. z o.o. poprzez wprowadzenie do obrotu produktu opatrzonego podrobionym znakiem tego producenta i stworzenia tym możliwości wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta i produktu oraz podrobienia znaków

identyfikacyjnych producenta (...) - z uwagi na przedawnienie karalności, nakazując przechowywanie dowodów rzeczowych do czasu uprawomocnienia się tego postanowienia, zaś na skutek zażalenia (...) S.A. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 1 lutego 2010 r. w sprawie XVIII Kp 22/10 utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do uznania, iż co najmniej do końca stycznia 2004 r. ziściła się przesłanka „zbędności” dowodów uzasadniająca uznanie, że zaniechanie wydania postanowienia o ich zwrocie powodce było bezprawne, gdyż zatrzymane dowody miały znaczenie dla ustalenia istoty przestępstwa i udowodnienia winy sprawcy.

.W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazana wyżej data jest istotna z uwagi na treść pisma powódki z k. 450 akt wskazującego, że termin przydatności spornych towarów do użycia minął z końcem stycznia 2004 r.

Sąd Apelacyjny uznał, że samo uchybienie Prokuratora polegające na niewydaniu postanowienia w przedmiocie zwrotu dowodów, a następnie wydawaniu postanowień uchylanych przez sąd z uwagi na brak dostatecznych dowodów potwierdzających iż zajęte przedmioty były sfalszowane, nie uzasadnia odpowiedzialności Skarbu Państwa, skoro zaniechaniem wyrządzającym szkodę powodce było niewydanie postanowienia o zwrocie dowodów powodce jako osobie uprawnionej, a wobec braku podstaw do uznania, że dowody stały się zbędne w rozumieniu art. 230 § 2 k.p.k. nie można uznać zaniechania Prokuratora za bezprawne. Z uwagi zaś na fakt, iż od końca stycznia 2004 r., tj. od dnia w którym zdaniem powódki upłynął termin przydatności tonerów i tuszy do użycia, towary te straciły wartość handlową, ocena prawidłowości czynności czy zaniechań Prokuratora po tej dacie nie ma znaczenia z uwagi na brak adekwatnego związku przyczynowego między takim działaniem czy zaniechaniem – nawet przy uznaniu iż było ono bezprawne – a wskazywaną przez powódkę szkodą.

Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia oryginalności zajętych przedmiotów jest drugorzędna, chociaż zdaniem Sądu Apelacyjnego dowody zgromadzone w postępowaniu karnym oraz w toku niniejszego procesu wskazują, iż nie były to towary oryginalne.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uznania za zasadne podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Sąd Okręgowy prawidłowo bowiem zastosował w niniejszej sprawie art. 417 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 września 2004 r. wskazując, iż w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa jest bezprawność, a nie wina funkcjonariusza. Trafnie też Sąd Okręgowy wskazał, że odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania funkcjonariusza, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania lub zaniechania, z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności. Brak podstaw do uznania bezprawności zaniechania wydania przez Prokuratora postanowienia o zwrocie dowodów rzeczowych powodce co najmniej do końca stycznia 2004 r. uzasadnia stwierdzenie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wskazaną przez powódkę.

Mając powyższe na względzie i uznając podniesione w apelacji zarzuty za bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.